

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 340/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Momentum legal s.r.o., Bazová 6A, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/84/2019-564 z 25. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 144 ods. 1 ústavy, podľa čl. 20 ústavy, čl. 3 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 10 ods. 2 listiny a čl. 8 dohovoru, ako aj podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, uložiť krajskému súdu povinnosť ospravedlniť sa, priznať jej primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov konania. Súčasne navrhuje odloženie právoplatnosti napadnutého rozhodnutia do času rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako žalobkyňa v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4C/132/2009, pred ktorým sa žalobným návrhom z 26. júla 2009 domáhala, aby súd rozhodol o nahradení prejavu vôle odporcov ako predávajúcich uzavrieť so sťažovateľkou ako kupujúcou kúpnu zmluvu o odplatnom prevode vlastníckeho práva k celému prevedenému spoluvlastníckemu podielu (1/2) z nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v okrese Pezinok z titulu nároku z porušeného predkupného práva.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že zákonné predkupné právo sťažovateľky bolo v predmetnej veci porušené, a svojím prvým rozsudkom v predmetnej veci zo 16. júna 2015 vyhovel jej návrhu. Odporcovia podali proti rozsudku prvoinštančného súdu odvolanie, na základe ktorého odvolací súd uznesením z 27. apríla 2018 jeho rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd svojím v poradí druhým rozsudkom z 28. júna 2018 žalobu zamietol.

4. Sťažovateľka proti druhému rozsudku okresného súdu podala odvolanie, v ktorom podrobne uviedla a podložila svoje námietky k dôvodom zamietnutia svojej žaloby. Odvolací súd sťažnosťou napadnutým rozhodnutím (druhý) rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s nosnými dôvodmi predmetného rozhodnutia.

5. Podľa názoru sťažovateľky, ktorá predkladá rozsiahlu sťažnostnú argumentáciu, konajúce všeobecné súdy predovšetkým nevyriešili správne a zákonne všetky právne otázky, ktoré súviseli s dôvodmi podstatnými pre rozhodnutie súdu v predmetnej veci, ich rozhodnutia boli preto nevyhnutne nezákonné a svojvoľné. Konajúce súdy založili svoje rozhodnutia na takom výraznom odchýlení sa od znenia príslušných ustanovení, ktoré zásadne popiera ich účel a význam, takže tieto rozhodnutia spĺňajú kritériá arbitrárnosti (svojvôle) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecnými súdmi. Odvolací súd tým, že sa riadne nevysporiadal s príslušnými námietkami sťažovateľky, porušil predovšetkým jej právo na spravodlivý súdny proces a na účinný opravný prostriedok.

6. Sťažovateľka preto podala proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie z 30. septembra 2022, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol rozsudkom sp. zn. 4Cdo/31/2023 z 27. marca 2025, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 3. mája 2025.

7. Sťažovateľka súčasne uvádza, že sa obráti na ústavný súd aj s ústavnou sťažnosťou proti rozsudku najvyššieho súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľky rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby v konaní o nahradenie prejavu vôle žalovaných uzavrieť kúpnu zmluvu. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom najvyššieho súdu.

9. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka 25. júna 2025 podala aj ústavnú sťažnosť (vedenú ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1614/2025), ktorou namieta porušenie identických práv rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v dovolacom konaní.

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

11. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá

všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

12. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila existenciou vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. V ústavnej sťažnosti pritom formuluje námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s dovolacími námietkami, ktoré už boli predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti a dôvodnosti dovolania. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľky označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už zmienený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Existencia opravného konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku krajského súdu, keďže dovolanie predstavovalo v tomto prípade účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľky (II. ÚS 345/2020, III. ÚS 39/2022, II. ÚS 251/2024).

13. Na spresnenie ústavný súd dodáva, že sťažovateľka by vo vzťahu k rozsudku odvolacieho súdu mohla uplatniť námietky neuplatniteľné v dovolaní (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022, I. ÚS 198/2024), avšak takéto námietky v ústavnej sťažnosti neidentifikovala, resp. nemožnosť obrátiť sa s takýmto druhom námietok na najvyšší súd ani netvrdila.

14. Uplatňujúc princíp subsidiarity právomoci vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu